

Cavallers..., teniu maduixes?

per Tony Roca

Tal vegada l'illa a les tres de la tarda. Eduard sense pressa, cap a la mar. Intueix una cançó, una tonada vora la plaça antiga de temps i de silenci: «... però un temps, per aquestes contrades la música es sentia amb deliri. Temps era temps...» Una meditació trivial sempre ajuda a fer un bon camí. (Florència a París ha tret tota, o gairebé tota, la roba interior al balcó. Una roba humida, un dia calenta, ara transparent i lúcida. El carrer ample de la ciutat fou possessió de mil cavallers desarmats i sense flors. El cafè, els cafès, desprenien una olor intensa de buguenvillea, de plata rovellada, de túniques sagrades. L'edició dels periòdics del matí s'esgotà irreflexivament quan foren publicades les notícies sobre una desconeguda guerra de sentiments i de sang escampada per tota la ciutat. Però la roba interior —colors diversos— prolongant la seva lluentor penjada de cordes al balcó. Un sospir intranquil i una carícia intuïtiva, densa, carregada de mar i d'oceans. El cafè, els cafès, encara moren al dia següent de la tragèdia, de la catàstrofe. El record de París —fragments ara d'un llit sorollós— esclatà de sobte. I la roba interior, estesa a l'exterior. Al balcó). Eduard sentia una preferència especial, no determinada per la música simfònica: «... una música, com qualsevol altra...». Però en aquell moment sol, al carrer, camí de la mar, les possibilitats d'escoltar-la eren mínimes. Tres subjectes, o persones, mai es sap, que llogaven a tota hora paraigües de mil colors, passaren pel seu costat. Pel costat d'Eduard que anava camí de la mar. O d'una esperança. No era, però, aquell moment un moment adient per llogar o comprar paraigües: «... malgrat que el temps s'embruta i...» Podria ploure? L'interrogant el va distreure una estona d'aquells passavoltants improvisats que llogaven o... venien paraigües. Per aquells àmbits illencs, la pluja no solia ser generosa amb la terra. Només, i a principis tímids de la tardor, temps d'oració, era dels morts a les sepultures, de magranes tendres per encetar al llarg d'un carnaval familiar i de foc, unes lleugeres plogudes sobre la mar, també sobre les cases i sobre les persones, feia acte de presència amb llicència eclesiàstica i de Roma—. Eduard era un sentimental de totes aquestes coses. (Més enllà d'un silenci, Florència, nua davant el mirall se'n recordava d'un líquid, o era un perfum?, Margaret Astor era el nom, que li penetrava per la pell posant-la en un estat d'excitació creixent però contenable. La roba interior minvava com els matins de gener amb una petita diferència: la blavor no era un tresor compartible. Més aviat, perfectament tot el contrari. I Florència ho va acceptar en un equilibri prou compromès. A París, ara que una guerra escampava fum i soroll, sang i misèria, tambors i maldecaps, s'inicià una partida d'escacs molt carregada de gents. Les multituds omplien de gom a gom l'estadi central del Parc dels Prínceps. Un comitè executiu i

deliberador repartia equitativament paperets amb números concrets per a cada participant. L'atmosfera, o el clima, com vulgueu, era intensa i forta. A deu graus sota zero. Els jugadors d'escacs —elles vestides de rosa transparent, ells de jokeys d'hipòdrom— es vigilaven de forma i manera estricta i rigorosa. Res no podia preveure una tempesta anunciada per meteoròlegs sense informació i sense formació. El desgavell portava números elèctrics arran del cap. Florència penjada ara del fil del telèfon, línia directa amb el Parc Central dels Prínceps, sentia el soroll dels participants: «Potser, i amb una mica de sort, els resultats...» No. Però no. Tot li deia que d'aquelles partides multitudinàries que ara tot just començava, sense matisos, sense un brill eloqüent, sense mots ni paraules, no en treuria res en clar.)

—Teniu maduixes? —demanà Eduard als homes que venien o llogaven paraigües—. Una boira, inicialment llunyana, d'immediat prop de l'escenari, fou la resposta. Callada i subtil resposta, pensà. I així era: callada i subtil. De petit, d'infant, tocant el desert de l'adolescència, un film suec, signat I. Bergman, parlava d'escenes quotidianes on les maduixes de la terra eren les inevitables protagonistes, les estrelles, convidades de pedra que assolien una tendresa, un abraç, un turment voluntariós i estable. Els homes que ara voltaven la figura, l'ombra d'Eduard, no estaven per gaites. Molt menys, per maduixes. Maduixes vermelles, saboroses, de pàl·lids records, de reflexos ambivalents i lúcids. Sentí de sobte un esclafred de dalt a baix del seu cos en recordar el mot, l'expressió, lúdic. Una expressió d'obert contingut, una reflexiva oració gramatical tancada a una sola paraula: lúdic. El sexe, lúdic. Els llençols, lúdics. L'ull dret de la bella dona, lúdic. El menjar lent, calculat, nerviós de forma, lúdic. Les maduixes i els homes dels paraigües, lúdics. «... Bé, no cal amoinar-se per una paraula, al cap i a la fi, la noia de la biblioteca pot tenir una llarga, prolongada menstruació d'hiverns...» Eduard no fumava des de feia ja moltes estacions. L'enyorança del fum, el gest formós d'encendre un misto: «... amb aquella remor encantadora, clec...!», el color verd i blanc del paquet, formava ja part de tot un envelat que a l'hora del testament podria comptabilitzar-se d'un estil perfecte, exacte, rigorós.

—Però, de veritat, no teniu maduixes...? (Florència. Florència. Florència. La dona jove, bruna, esvelta dins una ciutat de meravella, mitificada per poetes tísics, maleïda pel porter de l'hotel dels Ambaixadors, elogiada sempre per la paraula encesa. Florència. I París. La irònica partida d'escacs amb jugadors d'hipòdrom, cambres de te, geranis en flor, abelles de tota mena, neu a carretades portades per qualsevol indret del país. «He d'escriure una carta, moltes cartes... ¿quina hora és?...» Florència no ho sap.

